

DE LANDBOUWER

Maandblad voor Buitenlieden

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor zes maanden: 35 Centiemen

REDACTIE EN ADMINISTRATIE

GARENPLAATS, GENT.

Ongeteekende brieven worden niet opgenomen

AANKONDIGINGEN:

Prijs volgens Tarief, voorop betaalbaar

Nieuwjaarwensch!

Aan al onze lezers wenschen wij een goed en gelukkig jaar, veel voorspoed in hunne zaken en eene goede gezondheid.

Redactie DE LANDBOUWER.

Wie helpt er mede?

Wij doen een beroep op U allen om ons te steunen in onzen strijd! Er bestaan op den buiten vele misbruiken, die alleenlijk blijven bestaan omdat ze niet bekend zijn.

Doet ons die kennen, vrienden. Schrijft ons die in een briefken. Het geeft er niet aan hoe het geschreven is, wij zullen het zelf wel verbeteren.

Helpt ons mede en uw lot zal wel veranderen. Uwen naam houden wij geheim: ge moet dus niet bang zijn gebroodroofd te worden.

Alles te zenden, vóór den 20^{en} der maand, aan het adres:

Hardyns, lokaal Vooruit, Gent.

Dank op voorhand.

REDACTIE.

DE LANDBOUWGROEP

Bij de ondervraging Maenhout, betrekkelijk den invoer van hollandsch vee, is er in de Kamer weer eens spraak geweest van de landbouwgroep.

Over een paar jaren hebben zich eenige kleinkale afvaardigden, een dertigtal als 't wij goed voor hebben, gekozen door de arrondissementen waar de landbouw overheerschend is, verenigd met het doel meer bepaald het oog te houden op de voorstellen, wetten, enz., welke ten voordeele van den boerenstand gedaan of gestemd moesten worden. Zij vormden de zoogezegde landbouwgroep.

Voor wie echter op de hoogte der geplogenheden van het kapitalisme staat, is die vereeniging geheel iets anders dan eenige rechtgeaarde landbouwers, in het harnas gevlogen tegen de uitbuitende bezitters.

Zoo vinden wij onder hen groote grondeigenaars, die in verscheidene stemmingen, uitgebracht sedert de aanwezigheid der socialistischen Kamer, bewezen hebben hoe zij in het belang der kleine boeren weten te handelen. Grondeigenaars, die hooge pachten opstrijken en de boeren onteigenen welke niet betalen kunnen.

Onder hen zijn aandeelhouders van groote landbouwnijverheids-gesellschaften, of verwanten of innige vrienden dier aandeelhouders, welke allen te zamen enkelijk beoogen hunne jaarlijksche winsten zoo hoog mogelijk te doen stijgen ten nadeele der belangen van den ongelukkigen zwetter, die de grondstoffen, tot de nijverheid noodig, uit zijn akker trok.

Zoo is de volksvertegenwoordiger voor Bergworm, M. Hyacinthe Cartuyvels, om maar dit voorbeeld aan te halen, een voornaam aandeelhouder van verscheidene suikerfabrieken, o. a. van Oreye.

Tien verleden jaar zijn naamgenoot Clemens Cartuyvels, afgevaardigde van Hasselt, zijne redevoering hield tegen de ongehoorde onrechtvaardigheden en rechtsverkrachtingen door de suikerfabrikanten ten nadeele der beetenteelers gepleegd, was het de vertegenwoordiger van Bergworm die onmiddellijk verzet aantekende. Deze redevoering was nochtans enkelijk eene zwakke, zeer zwakke aanklacht tegen de fabrikanter gericht. Bij gelegenheid zullen wij dat potje voor de lezers van «De Landbouwer» even open maken en dan zal elkeen overtuigd zijn dat ook, zoowel als de werklieden in de groote nijverheid, zoowel als onze koolmijners, zoowel als de bedienenden der groote magazijnen, ook onze ongelukkige akkerslaven belang hebben zich aan te sluiten bij de drommen van het aanruk-kend proletariërsleger.

Bedoelde redevoering werd door den afge-

vaardigde Cartuyvels zoo zeer afg-broken en onderduims werd zoodanig gekonkeltoesd, dat de minister er enkel wat officieel wijwater op wierp en ook door den aanklager zelf niet eens een wetsvoorstel werd neergelegd, zelfs geen wensch uitgedrukt.

En wat deed de landbouwgroep toen Anseele zijn millioen vroeg voor de rampzalige boeren van de Leieboorden?

En wat deden die zoogezegde verdedigers van den landbouw toen Defnet zijn wetsvoorstel op de jacht neerlegde?

Hebben zij aflag van belasting bekomen voor de landbouwers?

Hebben zij voor de zwogers van den akker vermindering van krijgslasten aangebracht?

Hebben zij gemaakt dat zijn zoon uit de kazerne blijft of zijn lichaam uit de netten der ontuchthuizen kan houden om den ploeg zijns versleten vaders te hanteeren?

Hebben zij beter, grondiger, praktischer onderwijs bezorgd voor de zoo verachtte landelijke bevolkingen?

Waar zijn de wetsvoorstellen, door de beruchte landbouwgroep neergelegd om dekkel te brengen op de bodden van hen, die met graan-zakken en nitraatbalen zich moeten dekken tegen de koude des winters?

Wanneer zal de landbouwgroep gemaakt hebben, dat de kleerkas van de ellendigen, wier toestand treuriger is dan deze hunner trekossen, wat beter voorzien is voor de behoeften en den nood?

Wat deden zij, die vergulde landbouwers?

Niets, minder dan niets.

Wanneer zullen zij aanvangen met hunnerredingsmiddelen voor te stellen ten voordeele van den landbouwer, die slavend, zweetend, hongervlijdend ten gronde gaat?

Nooit, nimmer of nooit!

Omdat zij zijn eene groep kapitalisten. Eene groep lieden, die enkelijk één doel beoogen: het verhoogen van het kroos afgeworpen door de aandeelen, die zij hebben op de nijverheids-gesellschaften, die met onze landbouwoortbrengsels tieren en den goudkoffer vullen der schrobbers onzer boeren.

De bloei van onzen landbouw; de welstand onzer boeren; hunne ontslaving, hunne mensch-wording, als ik het bij godsgenade zeggen moet, is de ondergang van al de aandeelhouders onzer landbouwnijverheid, omdat de winsten ten voordeele van het kapitaal verzwaren.

Wie meent dat op de feestmalen van Hof en adel, in de danszalen der gastavonden onzer kasteelen, tusschen de marmeren zuilen der handelsbeurs onzer groote steden, door de vergulde janklaassen, die de landbouwgroep onzer Kamer uitmaken, de belangen onzer kieldragers beoogd en verdedigd worden, heeft het groote lijks mis met hen op.

Kapitalisten zijn zij! Kapitalisten blijven zij! Voor ons, verstandelijken, blijkt dat nu bepaald eene afgemaakte zaak, doch het betaamt dat er geen enkele landbouwer meer op verbetering en redding hope, aangebracht door lieden, welke van hunne parlementaire macht enkelijk gebruik maken om de belangen hunner klasse, die het kapitalisme is, te verdedigen; om hunne voorrechten zoolang mogelijk ongeschonden te houden; de slavernij der dorpelijke bevolking, samen met de papen, te vereeuwigen en hunne meesterschap, hunne dwingelandij, hun uitbuitersvermogen onbepaald uit te breiden.

Dat alles hebben zij honderd jaren lang gedaan. Zij zullen het doen, zoolang hunne macht blijft duren, tot den dag der algemeene verlossing, wanneer de veronderstelling van Lorand, bij het bespreken der wet op het nederlandsch, eene wezenlijkheid zal geworden zijn en het socialisme den kieldragers den akkerstok uit de hand zal nemen om hen te leiden naar de fluweelen zetels van het parlement.

STEVEN BOERSEN.

Het mond- en klauwzeer

Over deze ziekte welke tegenwoordig in landbouw- en in officeele kringen zooveel besproken wordt, bevatten de *Kneipp-Blätter* de volgende bijzonderheden:

Deze ziekte komt dikwijls voor en brengt den landbouwers en veeteelers onberekenbare schade toe. Het mond- en klauwzeer

is zoo besmettelijk, dat één enkel dier vol-doende is, om eene heele strek te besmetten.

De gevreesde ziekte openbaart zich door lusteloosheid, gebrek aan eetlust en beving over het geheele lichaam.

Als beheerder van een nonnenklooster heb ik mij gedurende 25 jaar met den landbouw bezig gehouden en was dikwijls in de gelegenheid, de geneeskracht van het water te beproeven bij de verschillende ziekten, waaraan runderen en varkens onderhevig zijn.

Wat is nu eigenlijk het mond- en klauwzeer?

't Is een uitslag, die zich bij de menschen onder den vorm van roodvonk, pokken, enz. voordoet, en die bij het rundvee evenzoo met water behandeld wordt, als men in genoemde ziekten bij menschen pleegt te doen.

Wordt een rund door het mond- en klauwzeer aangetast, dan moet men zoo spoedig mogelijk zijnen toevlucht nemen tot water en wel door het dier geheel te wasschen.

Om dit spoediger uit te voeren, is het aan te bevelen, dat zulks door twee personen wordt verricht.

Ieder neemt een harden borstel, dompelt dezen meermalen in koud water en wrijft 't dier stevig af. Daarop wordt het met een drogen doek bedekt en verder met rust gelaten. Het kan zelfs geen kwaad, wanneer men over den eersten doek nog een tweeden legt. Het behoeft nu juist geen doek te zijn, zoogenaamde peerdedekens: oude zaken, enz., bewijzen denzelfden dienst.

Door het water worden de ziektebestand-deelen opgelost en afgelegd, de bedekking neemt dezelve in zich op en het dier is weer gezond. De bewassing wordt nog drie of viermaal herhaald. Zoodra het dier weer eetlust krijgt is de ziekte geweken.

In het begin moet men het dier zacht voer geven, omdat in den bek dikwijls zweren ontstaan, die het kauwen van hard voer zeer bemoeilijken.

Om het gezonde vee voor besmetting te vrijwaren, wascht men het eveneens één of twee keeren.

Op deze manier wordt de vreeselijke plaag geheel en al onschadelijk gemaakt.

EEN MIRAKEL

Over eenige weken had minister De Bruyn in de Kamer de aanvallen te doorstaan van de groote grondeigenaars Maenhout, Cartuyvels, Colaert, en andere niet achtbare rentestrijkers, omdat hij de grenzen niet wilde sluiten.

— Het Hollandsch vee is ziek, beweerden de heeren.

't Is de moeite niet waard om er over te spreken, zegde de minister, ik sluit niet maar ik zal een oog in 't zeil houden, en tevens voegde de minister er bij «Ge vraagde me altijd de grenzen te sluiten, en als ik het niet doe zijt ge kwaad.» Ehwel, om u te toonen hoe weinig ernstig de veeziekte is zal ik u het volgende zeggen: Verscheidene van de grootste veeweekers die nu zoo luide vragen om de grenzen te sluiten, zijn me schoon komen spreken om hun toch 14 dagen op voorhand te willen verwittigen alvorens de grenzen te sluiten opdat zij hunne stallen goed met magere beesten uit Holland zouden kunnen voorzien.

Het schijnt nu dat het debat in de Belgische Kamer een mirakuleuzen invloed heeft uitgeoefend op het Hollandsch vee.

De ziekten van mond- en klauwzeer zijn ineens verbaasd toegenomen. De brave minister, die een oog in 't zeil hield, heeft zich verplicht gezien opnieuw de grenzen te

sluiten.... tijdelijk, zegt hij. Waarom niet voor eeuwig en altijd?

Immers, zoolang de porte-monnaie der groote veefokkers niet gezond — dat betekent vol is, — en wanneer zal dat gebeuren? — moeten de Hollandsche beesten ziek zijn.

Dit misdadig comediespel duurt reeds al te lang opdat nog iemand er zich zou laten aan vangen.

De veeweekers zijn echter zeer kwaad op M. De Bruyn omdat hij vlakaf gezegd heeft, waartoe dit grenzen sluiten dienen moet, en zij willen den man nu het leven onmogelijk maken: men beweert zelfs reeds, dat hij zijn ontslag als minister van landbouw zal moeten geven, en door M. de Brocqueville zal vervangen worden.

De begraving der armen

De vorige week overleed in eene gemeente bij St-Truiden een arme oude dienstknecht, door iedereen geacht en bemind.

Men laadde het lijk in eene koets, om het naar het hospitaal, te St-Truiden, te voeren. Na twee uren er mede te hebben rondgereisd, kwam men terug in het dorp. Men wilde het lijk niet aannemen in het hospitaal.

De weduwe Kn..., door medelijden aangedreven, ontving in haar huis het stoffelijk overschot van den ouderling.

«Voer hem naar het doodenhuiskens», zei de dikke, gepensioneerde oud-pastoor, voorzitter van het armenbureau, «dan zijn we van hem van af zonder kosten!...»

't Was nochtans een goede oude man, mijnheer, die nooit aan u noch aan het armenbureau een cent gekost heeft, want hij was op het armenboek niet ingeschreven.

De klokken werden niet geluid.... omdat de tegenwoordige pastoor der parochie vreesde niet betaald te worden voor de groote klok. — Die klok kost daar 5 fr. 50 centiemen; 't is de klok der rijken.

Aan een verontwaardigden parochiaan, die hem over de begraving van L... was gaan spreken, zei onze pastoor: «'t is toch maar een arme man!... Heeft hij iets?... Heeft hij geld?... Zou men ons wel betalen?...»

De «goede» herder, die geen onderscheid maakt tusschen rijken en armen (?) wilde den sukkelaar om halfzeven 's morgens er'onder stappen. Door smeeken en hiddend verkreeg men dat de dienst om halfacht geschiedde.

Aan den heer X., gemeenteraadslid, is het te danken dat het lijk in Gods tempel is kunnen komen.

Wat belijft u?

Tamelijk veel menschen begeleidden den afgestorvene naar de kerk, doch geen priester. Het behaagde den eerwaarden (?) heer pastoor niet het lijk te gaan afhalen tweehonderd meters ver. Hij zou zijne voetjes hebben vuil gemaakt... Met het oude, houten kruis — het kruis der armen, voor de rijken is er een van zilver — kwam de vrome herder tot aan de pastorie.

Voor die welke geld en goed achterlaten, gaat hij tot op de verst afgelegene hoeken des dorps. In de kerk, vier oude kaarsen, zonder eenige rouwstof. Het orgel speelde niet.

Er waren immers geen centen!

Ter gelegenheid van de «vernieuwde der missien», zijn er een koppel paters in onze gemeente.

Gaat gij denken, lezer, dat die mannen den dienst van den ouden knecht bijwoonden? Dan bedriegt gij u fel! Noch paters noch kapelaan waren te zien.

De dooden begraven, is geen der werken van barmhartigheid meer.

En was de overledene toch niet een arme drommel? Moesten de paters en de kapelaan voor hem bidden, hun gebed werd toch niet betaald?

Op het lijkeest van wijlen den ambassadeur de Pitteurs waren er wel papen! Die man was rijk, daar was het schoon en daar was willicht iets te winnen... De afgestorvene ambassadeur behoorde tot eene machtige familie...

Een arme, komaan! zeggen de menschlievende opvolgers van Christus, die betaalt ons niet, die kan ons niet helpen! Onze gebeden kunnen wij